

med at yde f.eks. ulovlig statsstøtte, og jeg tror ikke på, at vi kan stoppe dem.

Derfor står hr. Kristian Thulesen Dahl også med det problem, at Danmark fører en politik, som ser ud til at give nederlag for dansk erhvervsliv.

Det er så den anden del, og det er en hel diskussion for sig. Jeg beklager, at dette kun er en kort bemærkning, for der er utrolig mange komplicerede felter i dette spørgsmål, men jeg håber, at jeg i hvert fald har kunnet nå at give et delvis svar til hr. Kristian Thulesen Dahl.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til Venstre og De Konservative, fordi de har stillet denne forespørgsel. Jeg tror, det er vigtigt, at vi jævnlig får denne diskussion og får gjort status over indsatsen imod misbruget og sviget. Det skal man have tak for.

Jeg mener også, at fru Charlotte Antonsen og andre har ret, når de siger, at denne diskussion i virkeligheden er utrolig vigtig i forhold til forståelsen i den danske befolkning for EU og EU's lyksaligheder. For det er jo efter min opfattelse og naturligvis også CD's opfattelse et godt samarbejde.

Jeg synes, det ville være utrolig trist, hvis det politiske samarbejde i EU, som er nødvendigt for stabiliteten i Europa, og som er det eneste, der er med til at skabe en fremtidsmulighed for et andet Europa end det gamle, blodige Europa, hvis hele denne tankegang om integration og politisk samarbejde skal ødelægges, fordi der er eksempler på misbrug af regler. Det er en høj pris at betale, og derfor er CD enig i, at alle kræfter selvfølgelig skal sættes ind på at forsøge at forhindre disse ting.

Det er klart, at der er forskel fra land til land. Der er forskel i traditioner, og der er forskel i måden, man griber disse ting an på, og derfor kan det godt være, at Danmark er duksen, og at Danmark er dér, hvor tingene overholdes, mens man andre steder i EU-landene måske er lidt mere lemfældige med det.

Jeg vil godt benytte lejligheden til også at advare imod, at man i EU-debatten til stadighed forvrider størrelsesforholdet med denne diskussion. En gang imellem, når man ser den offentlige debat, virker det jo, som om det eneste, der sker i EU, er svindel og svig, og at andre ikke har regler, og det er jo ikke rigtigt.

Det er rigtigt, at der er meget af det, men det er samtidig rigtigt, at det ikke er det, der præger

samarbejdet generelt, og at der foregår uendelig mange gode ting.

Jeg synes, det er trist, når man i en valgkamp til et Europa-Parlamentsvalg eller til en folkeafstemning, eller hvad det måtte være, fokuserer alt for meget på dette misbrug.

Tænk engang, hvis den danske samfundsdebat alene var en diskussion om, hvornår nogle havde svindlet i det sociale system eller i arbejdsmarkedssystemet, eller hvor ved jeg! Hvis vi fik en samfundsdebat i Danmark, der kun var tegnet af dét, ville det jo ikke give et rimeligt billede af det danske samfund. Naturligvis giver det heller ikke et rimeligt billede af EU, at man kun diskuterer de her ting. Så som politiker har man naturligvis pligt til dels at være med til at sætte ind over for det og dels at sætte det i størrelsesforhold til, hvad der ellers sker.

Vi anerkender, at overvågning af andre landes og selvfølgelig også Danmarks forpligtelser er vigtig. Vi har set den ene gang efter den anden, at Danmark er meget hurtigt til at gennemføre retsakter, mens andre lande er langsomme, og vi tror, det er et problem, man kun kan løse på én måde, nemlig ved at gøre Europaudvalgsmodellen til model for andre lande.

Det, der har været problemet, er, at det ikke altid er af ond vilje, når italienske eller andre regeringer tager til EU-ministermøder og tilslutter sig det ene og det andet og, når de så kommer hjem til parlamentet, ikke aner, om der er flertal for det eller der ikke er flertal for det. Her har vi jo i Danmark systemet med mandaterne, der gør, at når man tager ned og siger ja, er der også i det danske Folketing et flertal for forslaget.

Det har været med til at gøre Danmark effektivt. Ikke fordi vi er specielt gode eller specielt dukseagtige, men fordi det er lykkedes os her at skabe et system, der gør, at ministrene ved, hvad de kan sige ja til og få igennem Folketinget, og hvad de må sige nej til. Man kunne ønske, at ikke bare udvalgsstrukturen, men også mandatgivningen kom til de andre lande, for jeg tror, det ville være med til at skubbe på, så vi ikke er de eneste, der meget hurtigt gennemfører retsakterne.

Bødesystemet er selvfølgelig også godt. Men jeg vil godt bede udenrigsministeren overveje – hvad der vist også tidligere har været nævnt her i diskussionen – om man ikke skulle benytte regeringskonferencen i 1996 til at få gennemført regler om, at der i allerede tildelte tilskud til forskellige lande kan modregnes i disse sager.

Jeg synes, at det virker lidt underligt, og det